

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 325/2018 -19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Ľubomírom Majerčíkom, Mlynská 1, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 5 CoPr 2/2017-265 z 22. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 CoPr 2/2017-265 z 22. februára 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou súdneho konania vedeného Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 Cpr 2/2014-231 ako žalobkyňa v konaní o porušení zásady rovnakého zaobchádzania proti žalovanej Prešovskej univerzite v Prešove (ďalej len „žalovaná“). Okresný súd rozsudkom č. k. 7 Cpr 2/2014-231 z 13. októbra 2016 žalobu sťažovateľky zamietol. Krajský súd rozhodnutie okresného súdu rozsudkom č. k. 5 CoPr 2/2017-265 z 22. februára 2018 potvrdil okrem výroku o trovách konania.

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že *«bola účastníčkou výberového konania vyhláseného [redacted] [redacted] (ďalej len „Univerzita“) dňa 27.9.2012, v ktorom sa uchádzala o jedno z dvoch pracovných miest odborných asistentov pre výučbu ekonomických disciplín na Katedre ekonómie a ekonomiky. Teda na pozíciu, v ktorej v tom čase pôsobila ako zamestnanec na dobu určitú. Výberového konania sa zúčastnili dve uchádzačky, ktoré boli zamestnané na Univerzite - jednou bola sťažovateľka a jej spoluzamestnankyňa (ďalej interní uchádzači) a dvaja uchádzači, ktorí pred tým neboli zamestnancami Univerzity (ďalej externí uchádzači). Po vyhodnotení všetkých uchádzačov o pracovné miesta odborných asistentov sťažovateľka výberovým konaním neprešla - nebola zaradená do poradia uchádzačov pre nedostatočný počet bodov a do pracovného pomeru boli prijatí dvaja doteraz Univerzitou nezamestnaní uchádzači. Sťažovateľka túto funkciu vykonávala viac ako 5 rokov a pracovná zmluva jej bola dvakrát obnovená na základe predchádzajúcich výberových konaní.*

2. *Sťažovateľka má zato, že Univerzita pri prijímaní uchádzačov o zamestnanie porušila viaceré povinnosti, vrátane porušenia zásady rovnakého zaobchádzania v zmysle antidiskriminačného zákona a tým jej bol neoprávnene zamedzený prístup k zamestnaniu a týmto spôsobom znížená jej dôstojnosť, spoločenská vážnosť a spoločenské uplatnenie.*

Pre obsadenie funkcie odborného asistenta Univerzity boli vyhlásené kvalifikačné predpoklady, a to: vysokoškolské vzdelanie III. stupňa, pedagogická prax min. 3 roky na vysokej škole, znalosť svetového jazyka slovom aj písmom, náležitá publikačná a vedeckovýskumná činnosť v odbore a bezúhonnosť. Požiadavky boli zverejnené na internetovej stránke Ministerstva školstva, vedy výskumu a športu SR a na internetovej stránke Univerzity. Tu sťažovateľka spochybňuje splnenie požiadaviek min. 3 ročnej pedagogickej praxe na vysokej škole a náležitej publikačnej a vedeckovýskumnej činnosti u úspešných uchádzačov výberového konania.».

4. Vo svojej argumentácii sťažovateľka poukazuje na skutočnosti v konaní v prvej inštancii, v ktorom malo dôjsť k porušovaniu jej základného práva na súdnu ochranu a rovnosť účastníkov konania, argumentujúc, že „okresný súd sa pri svojom rozhodovaní dominantne orientoval na dôkazy svedčiace v prospech univerzity a opomínal skutočnosti argumentované žalobkyňou. Okresný súd nezaujal žiaden hodnotiaci postoj k markantnému rozdielu v bodovom hodnotení medzi externými a internými uchádzačmi. Kým interní uchádzači dosiahli vo výberovom konaní menej ako polovicu možných bodov (14 a 16 bodov), a teda boli hodnotení ako nevhodní kandidáti a nedostali sa do užšieho výberu, externí uchádzači dosiahli 33 a 35 bodov z možných 35 bodov. Výsledné hodnotenie výberovej komisie je v zjavnom kontraste s porovnaním jednotlivých uchádzačov v jednotlivých kritériách, obzvlášť ak podľa Univerzity všetky kritériá vypísaného výberového konania mali rovnakú váhu. Podľa čl. 4, bod 8 Zásad výberového konania nie je pre vyhlasovateľa poradie uchádzačov pri obsadzovaní pracovných miest a funkcií záväzná, nutnou podmienkou však je, aby uchádzač dosiahol aspoň polovicu bodov...

5. Sťažovateľka viackrát ako diskriminačný dôvod uviedla to, že bola znevýhodnená kvôli tomu, že bola internou uchádzačkou a na výberovom konaní neuspela preto, lebo škola chcela ušetriť finančné prostriedky a tak prijala externých uchádzačov. Obsadzované pracovné miesta neboli novovytvorené, pričom sa obsadili externými uchádzačmi s nárokom na výrazne nižší tarifný plat. Všetky publikačné výstupy interného uchádzača museli byť zaregistrované ešte pred výberovým konaním v univerzitnej knižnici, čím si fakulta zabezpečila budúce dotácie aj v prípade, keď s týmto uchádzačom pracovná zmluva obnovená nebude...

6. *Súd vo svojich úvahách nebral do úvahy zápisnicu z kolégia dekana konaného dňa 12.6.2012, z ktorej je zrejmá zlá finančná situácia fakulty, a to napriek tomu, že sťažovateľka na túto skutočnosť súd upozornila...*

7. *Súd sa nezaoberal ani rozdielom vo výpovediach - kedy k hodnoteniu jednotlivých uchádzačov došlo - priebežne za každým osobným pohovorom alebo až v závere. Súd vo svojich úvahách neprihliadol ani na fakt, že žiaden z členov komisie si údajne nevedel spomenúť na priebeh výberového konania...*

8. *Interným uchádzačom dekan nastolil dodatočné kritériá (bod 5 zápisnice z kolégia dekana konaného dňa 12.6.2012), ktoré odporujú zásade rovnakého zaobchádzania, lebo zakladajú rozdielne nároky na interných a externých uchádzačov...*

9. *Jediným rozhodujúcim kritériom, ktoré mohlo spôsobiť, že žalovaná bola hodnotená ako nevhodný kandidát na pracovnú pozíciu (za predpokladu, že nedošlo k ovplyvňovaniu členov komisie) bol výlučne osobný pohovor. Z výpovede svedkov, z tvrdení sťažovateľky a z úvah súdu nie je zrejmé, prečo sťažovateľka (ako aj druhá interná uchádzačka) bola vo výberovom konaní dokonca hodnotená ako nevhodný kandidát na danú pracovnú pozíciu, ak jednotlivým kritériám nebola stanovená hierarchická postupnosť.“.*

5. *Zvyšná časť sťažnosti je zameraná na skutočnosti, ktoré mali viesť k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a rovnosť účastníkov konania v konaní v druhej inštancii, t. j. v konaní na krajskom súde, keď «súd opätovne neskúmal námietky a preukazné dôvody sťažovateľky v konaní uvádzané a v konečnom dôsledku Krajský súd v Prešove potvrdil prvotné rozhodnutie Okresného súdu v Prešove... je zrejmé, že Krajský súd v Prešove porušil zásadu základného práva na súdnu ochranu a rovnosť účastníkov konania, ak povinnosti žalovaného (Univerzity) podľa ustanovenia § 11 ods. 2 ADZ neposudzoval a „nepreukázanie“ neporušovania zásady rovnakého zaobchádzania považuje za odôvodnené napriek chýbajúcim a rozporuplným vyjadreniam členov výberovej komisie a preukázanie nezrovnalostí zo strany Sťažovateľky považuje za nepreukázané. Nehľadiac na existenciu nálezu Ústavného súdu SR z 1. decembra 2015, sp. zn. III. ÚS 90/2015.*

13. *Diskrimináciu preto vníma Sťažovateľka v týchto rovinách, ktoré porušovateľ práva Krajský súd v Prešove nevzal v úvahu:*

1) *nerovnosť v kritériách pre výberové konanie - od uchádzačov spomedzi zamestnancov fakulty sa vyžadovalo 6 kritérií navyše...*

2) *finančný rozmer - úspora mzdových nákladov - žalobkyňa nebola jediná, ktorej spomedzi učiteľov fakulty neobnovili zmluvu, napriek viacročnej pedagogickej praxi,*

3) *žena v rozvodovom konaní s dieťaťom - ľahká obeť.*

14. *...Vychádzajúc z toho Krajský súd v Prešove sa riadne nevysporiadal s tým, prečo nedospel k záveru o diskriminácii, riadne neodôvodnil svoje právne závery, nezaoberal sa odvolacími námietkami sťažovateľky (žalobkyne). Preto rozsudok nie je riadne odôvodnený, právne závery súdu nie sú preskúmateľné. Právne závery Krajského súdu v Prešove sú tiež arbitrárne (svojvoľné) lebo súd, napr. vôbec nezohľadnil opačné rozloženie dôkazného bremena, žiadal od sťažovateľky (žalobkyne) aby preukazovala, keď preukazovať mala Univerzita (žalovaná), pokyn dekana možno považovať za príkaz na diskrimináciu a súd sa s tým nijako nevysporiadal a z rozsudku nie je zrejmé, prečo tento pokyn nepovažoval za diskrimináciu...».*

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým rozsudkom krajského súdu z 22. februára 2018, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší, vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. K sťažovateľkou namietanej neodôvodnenosti a nesprávnosti napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

10. V súvislosti s námietkou sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

11. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

12. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

13. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

14. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z 22. februára 2018 potvrdzujúcim rozsudok okresného súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľky zamietnutá.

15. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd uvádza:

„16. ... Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Súd prvej inštancie na každý významný argument strany konania učený pred ním rozumným a primeraným spôsobom vo svojom rozhodnutí reagoval. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie v merite veci a na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza nasledovné.

17. V prípade posudzovania, či v konkrétnom prípade došlo k porušeniu zásady rovného zaobchádzania, je potrebné splniť základné predpoklady tzv. prima facie prípadu. V prvom rade žalobca musí preukázať pri namietaní určitej formy diskriminácie, že existuje (existoval) rozdiel v zaobchádzaní s ním, v porovnaní s inou osobou, ktorá sa nachádza v rovnakej alebo podobnej situácii. Ďalšou podmienkou je preukázanie, že napadnutým konaním vznikla prípadnej obeti diskriminácie nejaká nevýhoda. Medzi dôvodom rozdielneho zaobchádzania a vzniknutou nevýhodou musí existovať kauzálna súvislosť...

20. Podľa § 11 ods. 2 ADZ, žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo.

21. Obsah preskúmaného spisu dáva dostatočný obraz pre prijatie záveru, že v danom prípade zo strany žalobkyne neboli tvrdené/preukázané skutočnosti, ktoré by na základe racionálneho posúdenia založili prenos dôkazného bremena na žalovaného a nebolo preukázané ani diskriminačné konanie žalovaného voči žalobkyňi.“

16. Pri preskúvaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí

prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

17. Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu z 13. októbra 2016, ktorým žalobu sťažovateľke zamietol, pričom uviedol svoje právne závery, ktoré prezentoval takto:

„13. Je nesporné, že medzi žalobkyňou a žalovanou existoval v rozhodnom období pracovnoprávny vzťah. Dňa 27.9.2012 sa žalobkyňa zúčastnila výberového konania, ktoré bolo vypísané na obsadenie dvoch miest odborných asistentov pre výučbu ekonomických disciplín u žalovaného. Namietala, že spolu s kolegyňou [REDAKOVANÉ], kde boli ako tzv. interné uchádzačky, boli neúspešné proti tzv. externým uchádzačom [REDAKOVANÉ] pričom žalobkyňa mala za to, že žalovaná pri prijímaní uchádzačov o zamestnanie porušila viaceré povinnosti, ktoré jej vyplývajú z platného právneho poriadku Slovenskej republiky. V prvom rade žalobkyňa konštatovala, že diskriminovaná mala byť žalovanou z dôvodu tzv. iného postavenia. Na tomto mieste by chcel súd poukázať na skutočnosť, že práve vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa bola tzv. internou uchádzačkou, použijúc túto terminológiu, teda zamestnankyňou žalovaného sa javí súdu práve určitým spôsobom zvýhodnenie tohto uchádzača, nakoľko sa zúčastňuje výberového konania z tzv. interného prostredia. Je nesporné, že práve potenciálne kolegiálne vzťahy medzi členmi výberovej komisie a žalobkyňou by mohli skôr evokovať zvýhodnenie žalobkyne ako uchádzačky vo výberovom konaní, čo je v rozpore s tým, čo vo svojej žalobe tvrdila žalobkyňa. Výpovedami svedkov, ktoré boli uvedené vyššie pri zisťovaní skutkového stavu bolo nepochybne preukázané, nakoľko súd len na margo konštatuje, že zo 7-člennej výberovej komisie bolo vypočítaných 6 členov, že výberové konanie prebehlo štandardným spôsobom v súlade so zásadami výberového konania, ktoré boli známe všetkým účastníkom konania pred predmetným výberovým konaním. Námetka žalobkyne vo vzťahu k pochybnosti o splnení požiadavky minimálnej 3-ročnej pedagogickej

praxe na vysokej škole a náležitej publikačnej a vedeckovýskumnej činnosti v odbore u tzv. externých uchádzačov, ktorí boli úspešní v predmetnom výberovom konaní neobstojí v tom zmysle, že ako dĺžka pedagogickej praxe, tak náležitá publikačná činnosť, neboli rozhodujúcimi kritériami pri zhodnocovaní kvality jednotlivých uchádzačov, čo bolo podporené aj svedeckými výpoveďami svedkov...

... Nevzhladol súd prvej inštancie ako rozpor so zásadami výberového konania to, že tzv. interní uchádzači, t.j. žalobkyňa spolu so svojou kolegyňou, mali predložiť diplomové práce ako to vyplynulo zo zápisnice č. 4/2012 zo zasadnutia rozšíreného kolégia dekana Fakulty manažmentu PÚ v Prešove konaného dňa 12.6.2012, kde dekan vystúpil s informáciou, že voči každému uchádzačovi spomedzi učiteľov fakulty sa pri nadchádzajúcom výberovom konaní bude prihliadať na splnenie 6 bodov podľa podpísanej dohody. Je pochopiteľné, že žalovaná ako zamestnávateľ a zároveň organizátor predmetného výberového konania vo vzťahu k svojim zamestnancom, ktorí sa tohto výberového konania zúčastnili, mohla týmto spôsobom požadovať od svojich zamestnancov takúto informáciu tak ako napr. nemohla vo vzťahu k tzv. externým uchádzačom požadovať predloženie diplomových prác, keďže títo externí uchádzači u žalovanej doposiaľ nepôsobili.

Vzhladom na svedecké výpovede členov výberovej komisie, najmä dekana, prodekana, vo vzťahu k ekonomickému postaveniu fakulty, ako to namietala žalobkyňa, že fakulta mala ekonomické problémy, tieto tvrdenia boli vyvrátené týmito svedeckými výpoveďami, nakoľko dekan fakulty uviedol, že fakulta sa dravo vyvíja, čo odôvodnil aj viac ako 4- násobným zvýšením počtu zamestnancov od vzniku fakulty.

Čo sa týka prítomnosti všetkých 7 členov výberovej komisie počas osobného pohovoru, ako namietala žalobkyňa, že v miestnosti bolo prítomných 6 členov komisie, teda absentoval [REDAKOVANÉ], je potrebné poukázať na jeho svedeckú výpoveď, v ktorej uviedol, že nevyklučuje, že mohol na chvíľu dočasne opustiť miestnosť, v ktorej prebiehalo výberové konanie, či už z dôvodu telefonátu alebo pod., avšak hlasoval o každom z uchádzačov podľa najlepšieho vedomia a svedomia.

Žalobkyňa vo svojej žalobe taktiež uvádzala, že vedúci katedry [REDAKOVANÉ] jej mal telefonicky po uskutočnení výberového konania uviesť, že nevie kde nastala chyba a zároveň mal konštatovať, že po tom, čo sa skončilo výberové konanie,

dekan fakulty mal mať zhruba hodinový predslov pred komisiou, aby komisia prijala tzv. externých uchádzačov, že je to jeho záujem, tak tento svedok [REDACTED] jednoznačne poprel, že by takýto telefonát so žalobkyňou uskutočnil. Rovnako všetci svedkovia, ktorí boli vypočutí na jednotlivých pojednávaniach uviedli, že príhovor dekana vo vzťahu k zvýhodneniu tzv. externých uchádzačov vo výberovom konaní v žiadnom prípade uskutočnený nebol.

Potrebné je taktiež uviesť fakt, že výberová komisia bola kreovaná rektorom vysokej školy, nie dekanom fakulty, pričom všetci štyria uchádzači sa zúčastnili výberového konania preto, že splnili podmienky tohto výberového konania, a preto boli na toto predmetné výberové konanie aj pozvaní.

Súd konštatuje, že žalobkyňa, napriek jej subjektívnemu pocitu, že bola vo výberovom konaní diskriminovaná, nedospel k rovnakým záverom aj s ohľadom na skutočnosť, že ani z predložených listinných dôkazov, ale najmä zo svedeckých výpovedí nevyplývalo, že by žalovaná akýmkoľvek spôsobom žalobkyňu diskriminovala.

14. V zmysle § 11 ods. 2 ADZ, je žalovaná povinná preukázať, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušovaniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo, avšak v danom prípade mal súd za to, že žalobkyňa sa podaním tejto žaloby domáhala nielen preukázania jej diskriminácie, ale sa snaží o nahradenie rozhodnutia jednotlivých členov výberovej komisie. Súd konštatuje, že je možné, že v predmetnom výberovom konaní neboli podľa názoru žalobkyne vybratí najlepší uchádzači, avšak to samo o sebe ešte nezakladá diskriminačné správanie zo strany žalovanej. Žalovaná prostredníctvom výpovedí svojich zamestnancov jednoznačne preukázala, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania a postupne na pojednávaniach týmito svedeckými výpoveďami boli tvrdenia žalobkyne postupne vyvrátené...“

18. Z citovaného vyplýva, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolávajúc a stotožňujúc sa aj s odôvodnením okresného súdu, jasne vysvetlil skutkový podklad pre právny záver svojho rozhodnutia, že zo strany sťažovateľky neboli preukázané ňou tvrdené skutočnosti, ktoré by na základe racionálneho posúdenia založili prenos dôkazného bremena na žalovanú, a nebolo preukázané ani diskriminačné konanie žalovanej

voči sťažovateľke. Súd bol toho názoru, že v rámci dokazovania nevyplývalo také konanie žalovanej, ktoré by zakladalo dôvodnosť vzniku diskriminačného správania vo vzťahu k sťažovateľke. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľky. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel zákona.

19. K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľkou ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol

sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. S ohľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2018